

— Изпраща ти я нашият светител, с молба да ти изкажем желанието му. На връщане от Палестина, където той бе отишъл да се поклони през Гроба Господен, царственият монах се отби малко в Никея, а после в Константиновград като гост на Жан дьо Бриен. След това, понеже е вече на преклонна възраст и тялото му е изнурено от болести, той пожела да мине през земите на царство ти, да споходи своя сват, да сеотбие и в Търновград на гости. Той слезе с кубер в пристана на Несебър и там чака отговора и хората ти, които да му помогнат през трудния път...

С изпълнено от радост сърце, Йоан Асен издаде веднага повеля: дружина копиеносци да отведат веднага кочия в Несебър и, след като нагостят обилно скъпия гост и го снабдят с всичко необходимо за пътуване през настъпващата сурова зима, да го доведат в Търнов.

За посрещачи определи абат Витлеем и презвитер Добрейшо.

Вечерта кир Тодор причака нетърпеливо дъщеря си до прага на покоите й.

— Какво говори днес княз Петър?

— Разправях му за Планинския старец... После ходихме във Фрушката махала...

— Купи ли ти нещо?

— Да... Ето това... — и тя показа даровете си.

— Нещо друго да сте говорили?

Хитрата девойка разбра любопитството на баща си.

— Аз си премерих един хермелин, а той ми каза, че много ми приличал.

— И после? — попита жадно Комнен.

— Аз му отговорих, че никога не ще го нося, защото само кралици и царици е редно да го носят...

— А той? — попита още по-нетърпеливо гъркът.

Момичето млъкна. Въздъхна. След това каза съвсем тихо: